

3. postní kázání - Pýcha a pokora

Na Velikonoce obnovíme při vigílii Zmrtvýchvstání křestní sliby. Podléháme totiž následkům dědičného hříchu a naše láska ke Kristu potřebuje také své vzkříšení. To si neuvědomíme, pokud si neuvědomíme svůj hřích a potřebu Boha. Dnes se zaměříme na první ze všech hříchů, pýchu. Jsou 4 oblasti pýchy:

1) **Mluvení stále o sobě:** Sv. Filip Neri říkal, že pokorný člověk o sobě zřídka mluví. Kdo by však nechtěl být středem pozornosti, když se druzí smějí naším vtipům, když nás rádi vítají. Co se však s námi děje, když nás někdo ignoruje nebo uráží? Využijme těchto nepříjemností k tomu, abychom v modlitbě hasili svou pýchu.

2) **Rozhněvanost:** bývá znamením zraněné pýchy, i když je hněv spravedlivý. Apoštol Jakub vybízí: „Bud' čilý v naslouchání, ale zdrženlivý v mluvení, zvláště v hněvu“ (srov. *Jak* 1,19-20).

3) **Netrpělivost:** bereme se příliš vážně, stejně tak naše obavy. Jsme netrpěliví, když někdo stojí v cestě našim zájmům. Nechme rozplynout svou arogantní ideu, že jen my máme cestu, která je tak důležitá.

4) **Stálé sebeobhajování před druhými:** Co děláme, když nám někdo nerozumí? Jak se stále obhajujeme, vysvětlujeme, omlouváme své chování. Prosme v těchto situacích Ducha Svatého, aby nás vyléčil z postojů pýchy.

Pýcha je shnilým základem ďáblova království, kořenem zla v našich srdcích. Tento svět měří sílu podle velikosti svých armád, ekonomických zdrojů, lidského génia a talentu. Bůh vyjadřuje svou ohromnou vítěznou sílu tím, že ji maskuje pod to, co vypadá jako slabost. Sv. papež Lev Veliký říká: Všemohoucí Syn Boží, který je svému Otci rovný ve svém božství mohl lidstvo zachránit „pouhým lusknutím prstu“. Ale zvolil cestu vítězství nad špatností zla tím, že zlo porazil jeho vlastní zbraní (srov. *Postní kázání*, 63). Pokořil pýchu pokorou. Ježíš, „pro něhož a skrze něhož všechno existuje,“ byl postaven níže než andělé a podrobil se utrpení a smrti (srov. *Židům* 2,2-10). Šel cestou pokory. Musíme se učit dělat to samé.

Svatý Pavel měl zkušenosti, když bojoval s tím, za co se styděl a co ho upokořovalo, co mu řekl Pán: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti. Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný (2 *Kor* 12,9-10).

„Dábel se nebojí ničeho tak moc jako pokory, protože je to zbraň použitá Kristem k jeho zmaření. Kráčet pokorně s Pánem“ je více než jen dobrá osobní vlastnost. Rozmlouvejme s Kristem o uvedených formách pýchy, se kterou bojujeme a o tom, a přemýšlejme, jak nás vede k autentičtější pokoře.